

HOOFDSTUK IV: WERELDWIJDE UITSTRALING (1934-1947)

De toeloop neemt toe

Sinds het verlof gegeven was weer biecht te horen, besteedde Pater Pio vele uren per dag aan het Sacrament van de Verzoening. Van de Generaal mag hij ook weer preken. Hij was geen meeslepende redenaar en de teksten zijn meer meditaties dan homilieën. Op 10 augustus 1935 vierde hij zijn 25-jarig priesterjubileum. Zo'n vijfhonderd gelovigen vierden de Dankmis mee. Ook zijn vader en broer, die bij de wijding indertijd niet aanwezig konden zijn, namen hieraan deel. In de biechtstoel en aan het Altaar, dat is het ritme dat Pater Pio's verdere leven zal bepalen.

Veel variatie kenden de jaren tot in de Tweede Wereldoorlog niet. Zijn vader kwam nu in San Giovanni wonen. Een hevige aardbeving bracht de Sint Franciscuskliniek veel schade toe in 1938. Zijn geestelijke kinderen schonken een kruisweg, die werd opgesteld langs de laan tussen het dorp en het klooster. Tijdens de inzegening was Pater Pio ziek en moest bij elke statie even gaan zitten. Deze kruisweg bestaat nog steeds, maar valt een beetje weg tussen de opgetrokken pensions en winkels.

Toch leefde Pater Pio niet in een 'beperkt wereldje'. De biechtcontacten brachten hem voldoende 'wereld' en hij ontmoette mensen van allerlei slag. Maar ook de geestelijke wereld stond voor hem open. Jezus en Maria bleven hem bezoeken en de heilige Geest liet hem verder schouwen dan de bergketen rond San Giovanni. Een opmerkelijk voorbeeld hiervan was zijn plotselinge oproep voor iemand te bidden, die stervende was, 20 juni 1936. De volgende dag meldde het nieuws dat Koning George V van Engeland overleden was. Het was deze koning, die bij zijn eerste opening van het parlement geweigerd had om naar Anglicaans gebruik de Maria-verering en de heilig Mis af te doen als afgoderij'. Op een andere, maar niet minder mooie manier, had Pater Pio ook contact met zijn geestelijke kinderen buiten het klooster via hun Engelbewaarder. Zij meldden de noden of begroetingen van de mensen aan Pater Pio, die ze opnam in zijn gebed. Vooral 's-middags tijdens de Rozenkrans op de veranda kwamen deze 'boden' met hun speciale 'luchtpost' bij hem langs.

In deze jaren ontstond er in San Giovanni een uitzonderlijke groep 'vereerders', die men de "pie Donne", de 'vrome vrouwen', noemde. Zij claimden Pater Pio en eigenden zich de eerste banken in de kerk toe. Ze schuwden daarvoor duwen en trekken niet en soms kwam een hoedenspeld ook nog wel van pas! Hoewel Pater Pio regelmatig tegen hen

uitviel en hen met gelijke middelen bestreed -hij dreigde met zijn koord te slaan-, bleven deze vrome vrouwen tot aan zijn laatste Mis een lastig verschijnsel. Op de filmopname van die laatste Mis is te zien, hoe deze vrouwtjes naar voren rennen tussen de banken door om dicht bij het altaar een plaats te veroveren. Ze toonden een ongelukkig soort vroomheid, die rond Pater Pio nog wel meer opduikt. Mensen die hem voor zichzelf claimen en agressief anderen weren.

Maar als contrast kende Pater Pio ook enkele zeer trouwe en echt religieuze dochters. Van hen is Mary Pyle de meest belangrijke geweest. Pater Pio steunde op haar o.a. door zijn moeder en vader aan haar zorgen toe te

vertrouwen. Mary was een Amerikaanse, geboren in 1898 in een presbyteriaans gezin. Maar de protestants-symbolische opvattingen lieten haar hart leeg. Ze voelde dat Christus veel reëler op de mensen wilde toekomen, maar ze had nog geen weet van de Sacramenten. Toen ze later met Maria Montessori door Europa trok om het Montessori-onderwijs op te zetten -ook in Nederland en België-, zag ze gelegenheid om Rooms Katholiek te worden. De werkelijke tegenwoordigheid van de Heer in de Eucharistie, was datgene, wat ze altijd onbewust gezocht hadⁱⁱ. Ze bad jaren voor een goed geestelijk leidsman en ontmoette in 1923 Pater Pio. Ze knielde bij hem neer en hij zei: "*Stop het rondreizen, blijf hier.*" Als lid van de Derde Orde woonde ze dicht bij het klooster. Ten tijde van Pater Pio's verdachtmakingen bleef zij hem trouw en deelde dan ook in de smaad. Mensen liepen van de communie-

banken weg wanneer zij neerknielde. Maar nadien won ze de harten van de bewoners en nam hulpbehoevenden in haar huis op. Haar enorme erfenis besteedde ze aan het bouwen van een Capucijnerklooster in Pietrelcina. Zij kocht het geboortehuis van Pater Pio en schonk dat aan de Orde. Mary Pyle was op haar manier voor Pater Pio, wat Sint Clara voor Franciscus was. De vrouwelijke steun van gebed en praktische hulp op de

achtergrond van een grote zending. Ze stierf enkele maanden voor Pater Pio en werd begraven in de kapel van het kloosterⁱⁱⁱ.

In het hart van Pater Pio bleef deze jaren de innerlijke duisternis aanhouden. Agostino hield een soort dagboek bij, waaruit de stemmingen af te lezen zijn. 27 januari 1937: "Zijn lichaam lijdt altijd. Geestelijk lijdt hij zoals God het wil en God weet het. Gewoonlijk beproevingen en dichte duisternissen, zodat hij niet weet hoe verder te gaan. Zelfs de herinnering aan de bemoedigingen, die hij heeft ontvangen, geven hem geen enkele kracht. Een onuitsprekelijke marteling. '*Het is geen wanhoop*', zegt hij, '*maar een volkomen niet begrijpen*'.^{iv} Het gaat niet om wanhopen, een gebrek aan geloof in God, noch om scrupules, die hij al lang achter zich heeft gelaten. Maar wat is het dan wel? "*Bij de heilige Mis is een enorme inspanning nodig om voort te gaan. Ik weet dat het niet om scrupules gaat, want ik weet inmiddels hoe die te overwinnen zijn. Mijn ziekten hebben hun oorsprong in een geestelijke pijn*".^v Pater Pio deelt in het Verlossingswerk van Christus, en neemt dus ook deel aan de Doodsstrijd van Hem in Getsemane. Juist in deze jaren schrijft Pater Pio zijn meditatie over de agonie van Jezus in de Hof van Olijven. De Heer - zo overweegt Pater Pio - zag de gehele Passie aan zijn ogen voorbij trekken, met al de mensen, die hierin een rol spelen. "*Uit liefde lijden*", is de toon van Jezus' Hart, maar dan wel verpletterd door een verlatenheid. "*Hij, het onschuldig Lam, alleen, voor de wolven geworpen zonder hulp... Hij, de Zoon van God, het Lam, wijdde Zich vrijwillig toe om geofferd te worden voor de glorie van dezelfde Vader, Die Hem nu overlevert aan de woede van de vijanden van God, en dit tot verlossing van de mensheid*".^{vi}

De mensen die Pater Pio bezochten, zagen hoe hij leed. Maar bij niemand kwam de gedachte op van zijn innerlijke pijn. Hij bleef in duisternis over zichzelf, opdat hij een licht kon zijn voor de anderen. Allen zagen hem als een heilige, maar dat idee kwam geen ogenblik bij hemzelf op. Integendeel: "*Ik hoop dat de Heer mij op het laatste moment de genade van volmaakt berouw geeft*".^{vii}

Een regen van charismata

Om een speciale zending vruchtbaar te maken, kan God bijzondere gaven schenken. Dit zijn geen menselijke vaardigheden, talenten of kunde, noch minder getrainde professionaliteit. Het zijn inwerkingen van de heilige Geest ten dienste van het Evangelie. De eerste geloofsverkondigers kregen o.a. de charismata van genezing, duiveluitdrijving, het verstaanbaar zijn in meerdere talen^{viii}. De martelaren van de vroege Kerk kregen de Geest-

kracht van volharding en geloof in hun eeuwige beloning. In later eeuwen van de Kerk overheersen de gaven van verkondiging en dienstbetoon. Aan de leiders van de Kerk, vooral Paus en bisschoppen, geeft Christus de gave van wijsheid, verwoording en onderscheiding van de waarheid en de gave van onfeilbaarheid, wanneer dit aan de orde is. In de levens van heiligen zijn altijd bepaalde charismata aanwezig, maar ook bij de 'gewone' gelovigen. Paulus somde reeds voor de lokale kerk in Korinthe de charismata van die gemeenschap op: wijsheid, genezing, profetie, onderscheiding, hulpbetoon, bestuur enz.^{ix} De hoogste gave is uiteraard de liefde. Al de andere charismata staan in haar dienst. Dat wil zeggen, dat God de gaven geeft, opdat iemand zich meer ten dienste stelt van de Heer en Zijn Kerk, van de naaste en het Evangelie. Niemand heeft dan ook recht op deze charismata, of kan die van God afdwingen. Soms worden ze wel eens nagebootst of onvolledig benut, namelijk tot eigen gelijk. Daarom is het altijd aan de hiërarchische Kerk (lokale bisschop, bisschoppen, Paus) om te zien of de gaven echt van de Geest zijn en volgens de Geest ontvangen en gebruikt worden. Een toetssteen is of deze charismata een gemeenschap dieper verbinden met Jezus in de Eucharistie en Biecht, met Maria en de Katholieke Kerk van alle tijden en plaatsen.

De grote zending van Pater Pio is omgeven door een regen van charismata. Over het algemeen waren het deze gaven die mensen wakkerschudden en hen aantrokken om naar Pater Pio toe te gaan. En nog vaak valt op, dat mensen veel belangstelling hebben voor het wonderlijke rond Pater Pio. Toch probeerde Pater Pio die mensen binnen te voeren in datgene waar het echt om ging: een persoonlijke omgang met Jezus, met Maria binnen de Kerk. Hij zelf was zich er diep van bewust, dat de charismata aan hem steeds weer opnieuw geschonken werden. Hij beschikte er niet over als een soort 'wonderdoener', maar ontving ze steeds opnieuw uit de vrijgevige hand van de Heer.

Wie Pater Pio naderde of zijn hand kuste rook vaak een heerlijke *geur*. Deze geuren waren ook de voorboden wanneer Pater Pio mensen bijstond. Soms aan de andere kant van de wereld roken mensen de 'geur van Pater Pio', omdat hij in San Giovanni voor hen bad en offerde. "Ja, voor God zijn wij een reukwerk van Christus, zowel onder hen die gered worden, als onder hen die verloren gaan", schreef Paulus al^x. Deze geur is een teken van de paradijselijke omgang tussen God en mens in de heilige Geest. Ze is heerlijker, dan wat we op aarde kunnen opsnuiven en wie ze gewaar wordt heeft de neiging ze diep in te ademen. Het verkwikt het hart te midden der kwade reuk van de wereld.^{xi}

Pater Pio bezat ook de gave van *voorbede*. Hij was zozeer in éénklank met

de heilige Geest, dat zijn gebeden in Naam van de Zoon door de Vader verhoord werden. We mogen nooit denken, dat iemands gebed 'krachtig' is, als een soort positieve energie-impuls de kosmos in. Nee, voorbidden is met inzet van eigen leven smeken voor de noden van anderen. Dit charisma wordt wel eens over het hoofd gezien, omdat het minder spectaculair en waarneembaar is dan anderen. Toch zijn charismata naast "uitzonderlijk" ook "bescheiden en eenvoudig"^{xii}. En juist daarom wil God de gave van voorbede aan iedere christen schenken. Voor iedereen is het mogelijk voor anderen te bidden. Dit is vooral van belang, wanneer omstandigheden als ziekte, lijden of ouderdom elk ander toekomstperspectief wegnemen. Altijd kan men bidden voor de wereld, voor de dierbaren, voor de gezonden en jongeren die aan God voorbij gaan. Pas in de Hemel zullen we te zien krijgen van welke onschatbare waarde al deze voorbeden geweest zijn. Een 'nutteloospersoon' hoeft dus in de Kerk niet te bestaan.

Vele mensen hebben ervaren hoe Pater Pio op de hoogte was van hun wel en wee, nog voor ze ook maar een woord tegen hem gezegd hadden. De Geest toonde hem wat van belang was om iemand vrij te maken van zonden en innerlijke verwondingen en hem open te breken voor een nieuwe toekomst met Jezus. Weer een onderscheid met psychologisch inzicht, gedachten kunnen lezen of wat telepathie genoemd wordt. Het was de Geest, Die "alles doorgrondt"^{xiii}, Die Pater Pio het inzicht gaf, dat op een bepaald moment nodig was. In de kerkelijke traditie heet dit de gave van '*harten-kennis*' (cardio-gnosis)^{xiv}.

Nauw verbonden met het ingegeven krijgen van wat er nu in iemands hart speelde, is de gave van *profetie*. Pater Pio wist in bepaalde gevallen hoe iets zou verlopen in de toekomst. Namens God sprak hij dit dan ook uit. Dat betekent letterlijk 'pro-feteren', spreken namens God. Daarom is het verstandig niet zomaar van profetie te spreken, wanneer 'zieners' op eigen gezag menen de toekomst te onthullen^{xv}. En Pater Pio's profetieën waren over het algemeen woorden van troost aan deze of gene. Er zijn geen grootse visioenen van hem aangaande de toekomst van de Kerk of het einde der tijden bekend^{xvi}.

Voor veel rationalisten, die in de meetbaarheid van de wereld geloven, is het charisma van de *bilocatie* misschien het meest uitdagend. Hoe kan iemand op twee plaatsen aanwezig zijn? Moeten we onze toevlucht nemen tot mooi klinkende hypothesen als 'astrale energie stralen' of 'holografische zelfprojectie'? Nee, het is een charisma en het geheim ervan is een geheim van de heilige Geest. In de heilige Geest kan iemand delen in de alomtegenwoordigheid van de Geest. En dit uiteraard niet als een trucje, maar om een serieuze zaak, het heil van mensen. Pater Pio's bilocaties

stonden altijd in dienst van het zielenheil van een stervende, of van iemand in ernstige nood. Het is van belang dit aspect goed in te zien, meer dan het 'hoe'. Pater Pio gaf uiteindelijk deze prachtige uitleg: "*Ik probeer altijd aan Gods Wil gebonden te blijven. Daarom ben ik altijd waar ik ben.*"^{xvii}

"Aan sommigen geeft de heilige Geest een speciale gave om zieken te *genezen*, waarmee de kracht van de genade van de Verrezene getoond wordt."^{xviii} In alle boeken over Pater Pio staan bladzijden vol met getuigenissen hierover. Het meest bekend is de geschiedenis van Gemma Di Giorgi, die op voorspraak van Pater Pio, met grote pupilogen na praktisch blind te zijn geweest, toch weer normaal kan zien. Maar er zijn ook genezingen van tuberculosis, kanker, verwondingen... Scherper dan de mensen, die in hem een wonderdoener zagen, wist Pater Pio dat het altijd God was, Die vrij besliste over het schenken van genezing of niet. Toen zijn moeder ziek was, verwachtte men van hem, dat hij haar wel 'gezond zou bidden'. Zijn antwoord was duidelijk: "*Gods Wil geschiede.*" Daarmee onderscheidt hij zich van kwakzalvers en zogeheten genezers en genezeressen, die zichzelf centraal stellen. Bij hem vonden de mensen de weg naar Jezus, ook al genazen zij lichamelijk niet. Bovendien, zoals we nog zullen zien, was Pater Pio overtuigd van de eerbiedwaardige roeping om te lijden met Christus ten bate van de wereld. Genezen willen worden is dus niet per se de beste weg voor iemands leven.

Pater Pio leefde voor de gekruisigde Jezus. De mensen kwamen in eerste instantie voor Pater Pio, rond wie zoveel wonderlijks gebeurde. Maar vroeg of laat kan de bewondering voor Pater Pio er niet omheen om eerlijk te zijn en de weg in te slaan die Pater Pio wijst: een weg van overgave aan Christus in Zijn Kerk. Want charismata zijn gaven van de Geest, opdat de Geest verder door kan werken. En waarheen de Geest leidt is overduidelijk: "De Geest bereidt de mensen voor, Hij is jegens hen voorkomend met zijn genade om hen naar Christus toe te trekken. Hij laat hun de verrezen Heer zien, Hij brengt hun Zijn woord in herinnering en opent hun geest voor het

begrijpen van Zijn Dood en Verrijzenis. Hij stelt hun bij uitstek in de Eucharistie het mysterie van Christus tegenwoordig om hen te verzoenen, tot gemeenschap met God te brengen, om hen 'veel vrucht' te laten dragen."^{xix}

Naar "de monnik op de berg"

Heel in het begin stond Pater Pio niet negatief tegenover Mussolini. Maar toen in oktober 1937 het pact met Hitler gesloten werd, was het voor de Capucijn duidelijk dat het kwaad de handen ineen sloeg. De Tweede Wereldoorlog drukte, evenals de eerste, zwaar op hem. "*Wat een slachting, moge de Heer ons helpen en redden!*"^{xx} Toen Hitler Rusland binnenviel begreep hij echter, dat het tij zou keren: "*Kan een vlieg een olifant verzwelgen?*" En Italië zou mee ten ondergaan: "*We kunnen niet winnen. Hoe kan er victorie komen als Hitler tegen de Paus is en openlijk de Madonna vervloekt!*"^{xxi} Het keerpunt in Afrika en de invasie in Italië benauwde Mussolini zo hevig, dat hij zelfs Pater Pio vroeg te bidden voor Italië: "*Nu komt u naar me toe, nadat u Italië vernietigd hebt. Zeg Mussolini dat niets Italië meer kan redden! Niets! Zeg hem: 'U hebt haar verwoest.'*"^{xxii}

In september 1943 bereikt het bericht San Giovanni, dat de Paus gevangen was genomen. Een volle week offerde Pater Pio zich voor de redding van de heilige Vader en hij was zwaar ziek. Het bleek vals alarm. Ondertussen begonnen de bombardementen rond de Gargano. Foggia, een knooppunt van wegen, werd zwaar getroffen. Ook het voormalige huis van Raffaelina werd weggevaagd. Pater Pio bad voor het behoud van San Giovanni en zei ook, dat er niets zou gebeuren. Geen bom kwam er inderdaad neer. Uit deze periode komen getuigenissen over een wel heel bijzondere ingreep, toegeschreven aan Pater Pio. Geallieerde bommenwerpers op weg naar een Duits arsenaal in de buurt van San Giovanni zagen in de lucht een monnik, die hen tegenhield en naar een andere locatie gidste. San Giovanni bleef hierdoor gespaard voor luchtaanvallen. Nadien kwamen enkelen in de Mis bij Pater Pio en herkenden hun 'hemelse gids'. Het verhaal circuleert in verschillende versies. Ging het om één vliegenier, zoals de oudste versie doet vermoeden? Of waren er meerdere uit verschillende landen bij betrokken?^{xxiii} Gebeurde het éénmaal of bij elke vlucht richting San Giovanni? Ruffin, de lutheraanse biograaf van Pater Pio, heeft in zijn uitstekende studie al de getuigenissen kritisch nagetrokken en concludeert: "Het is duidelijk dat het verhaal uit verschillende bronnen komt, hetgeen spreekt voor de echtheid van het gebeuren. Maar wat er precies gebeurde en wanneer is niet duidelijk. Toch kan er geen twijfel over bestaan, dat één of meer piloten er van weerhouden waren hun doelen te bombarderen door

een verschijning van Pater Pio.^{xxiv}

Toen eind 1934 Zuid-Italië bevrijd was, verwezen enkele aalmoezeniers hun soldaten naar Pater Pio. Diep onder de indruk kwamen ze terug bij hun kameraden, en spoorden anderen aan tot een bezoek aan "de monnik op

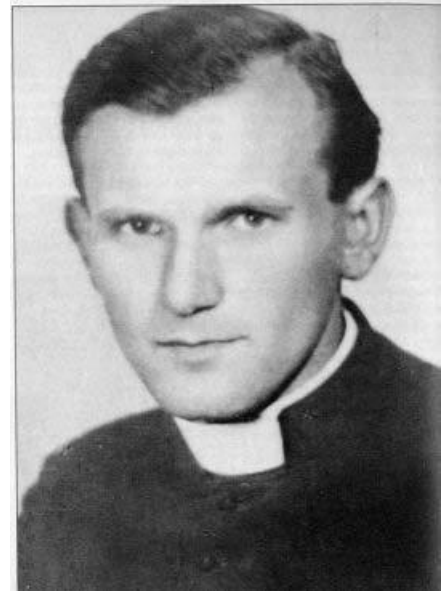

de berg". In 1944 beleefde San Giovanni een 'invasie' van geallieerde soldaten, voornamelijk uit Amerika. Mary Pyle's huis fungeerde als een soort herberg en Gracio kon op zijn oude dag in zijn beste Amerikaans verslag doen van zijn werkjaren overzee. Pater Pio was blij de soldaten te ontmoeten en ontving hen hartelijk. Het valt op hoe kameraadschappelijk zij met hem om gingen, evenals met de andere paters, die ze wel eens een sigaretje aanboden. Zo kon het gebeuren dat een Indiase soldaat volgens zijn eigen gebruik Pater Pio begroette, door zijn voeten te omklemmen. De gestigmatiseerde schreeuwde het uit van pijn tot schrik van de militair.

Deze soldaten zijn de boden geweest, die de naam van Pater Pio meenamen naar hun vaderland, Amerika, Engeland, Polen, Canada... Hij kreeg een wereldwijde bekendheid en zodra de wereld van de eerste klap van de oorlog bekomen was, kwamen de pelgrims van overal.

Ook binnen de Orde kreeg Pater Pio eindelijk volwaardige erkenning. De nieuwe Generaal Donatus van Welle, een Vlaming, ging Pater Pio persoonlijk bezoeken en gaf in Rome een positief verslag: "Na enkele

dagen met hem doorgebracht te hebben... kwam ik tot de conclusie dat ik met een intelligent en volledig evenwichtig man te doen had. Er bleef mij geen enkele twijfel: van neuropatie of autosuggestie kon hier geen sprake zijn... Aan het einde van mijn generalaat en vooraleer naar België terug te keren, heb ik pater Agostino van San Marco in Lamis naar San Giovanni gestuurd om bij de pater te blijven, daar ik wist dat hij hem zeer genegen was.^{xxv} Inderdaad werd Agostino op 21 december 1944 overste van San Giovanni. De vrienden vonden elkaar terug en Pater Pio genoot het volste vertrouwen van de nieuwe Gardiaan. Pater Benedetto was inmiddels overleden. Aan hem was nooit meer de kans gegeven zijn beroemde geestelijke zoon te ontmoeten. Maar op zijn sterfbed fluisterde hij: "Pater Pio is hier dicht bij me"^{xxvi}. In 1947 komt ook de jonge priester Wojtyla naar San Giovanni. Heel kort heeft hij toen Pater Pio ontmoet en bij hem gebiecht.^{xxvii} De jonge Pool droeg deze herinnering mee en zou later een beroep doen op de voorbede van Pater Pio.

Op de achtergrond van dit alles spelen nog drie pijnlijke gebeurtenissen. Zuster Pellegrina was bij de bombardementen dodelijk gewond geraakt en stierf op 19 februari 1944. Twee jaar later werd Gracio ziek. Vanaf 4 oktober 1946 ging Pater Pio elke dag naar hem toe om hem te verzorgen. Op 7 oktober stierf hij. "Jullie moeten uit de weg gaan, want ik roep de Engelen erbij om me naar de Hemel te brengen, want ik kan zeggen: 'Ik ben de vader van Pater Pio!'"^{xxviii} Zoals eerder bij de dood van zijn moeder, reageerde Pater Pio zeer emotioneel. Hij lag een dag ziek op het sterfbed van zijn vader, keerde toen naar het klooster terug. Tot de 15de kon hij alleen de heilige Mis lezen, maar verder niemand ontvangen. Daarna ging het beter. Deelde hij deze dagen in het Vagevuur van zijn vader?

Tenslotte laaide begin 1947 een oud conflict op tussen de Franciscanen Capucijnen en de Franciscanen Observanten, die ook een nederzetting in de buurt hadden. De bisschop verlangde dat de Capucijnen zouden vertrekken uit San Giovanni. Wegens Pater Pio trokken zij immers al de gelovigen weg bij de andere kerken in de buurt. Maar het liep met een sisser af. De Capucijnen konden de bisschop aantonen, dat hun aanwezigheid hard nodig was, omdat de Jehova-sekte juist een offensief was begonnen en veel gelovigen misleidden met hun dwalingen. Pater Pio had vertrouwen in andere christenen, maar de Jehova's, die o.a. de Godheid van Christus loochenen, wantrouwde hij zeer.

Aangetrokken door het Altaar

Het eerste wat de geallieerde soldaten, en over het algemeen alle pelgrims, die naar San Giovanni reisden, meemaakten was de heilige Mis opgedragen door Pater Pio. Dat was een belevenis, die bij iedereen wel iets veranderde. Pater Pio celebreerde dezelfde Mis als alle priesters op aarde, maar hij was zo intens betrokken bij de offerande, die tijdens de Mis plaats vond, dat hij al de aanwezigen hierin meenam.

De heilige Mis is het Sacrament van Christus' Kruisoffer. In de riten en door de consecratie-woorden, die de priester spreekt, komt Christus tegenwoordig onder de gedaante van brood en wijn. Hij is daar zoals Hij werkelijk is: de Godmens, Die Zichzelf totaal wegschenkt om door de mensen ontvangen te worden en hen te heiligen. De Mis is vooreerst offer, omdat Christus in Zijn offergave komt. "Dit is Mijn Lichaam, dat voor u gegeven wordt; dit is Mijn Bloed dat voor u vergoten wordt." Zoals Pater Pio het zei: "*Getsemane, Calvarië en het altaar. Drie plaatsen, maar het altaar is de som van Getsemane en Calvarië.*"^{xxix}

Pater Pio leefde tijdens de Mis als het ware aan de binnenkant van dit Sacrament. Wij maken het doorgaans zo mee, dat we er van de buitenkant tegenaan kijken; een serie handelingen en woorden, die uitlopen op het communiceren. Maar Pater Pio deelde in het offer van de Mis, zozeer dat hij zelfs uiterlijk ook veranderde. "*Op het altaar voel ik soms zo een vurigheid door heel mijn persoon, dat ik het niet kan beschrijven. Vooral mijn gezicht lijkt mij een en al vuur te worden.*"^{xxx} In een gesprek in november 1946 heeft Pater Pio ooit eens aan pater Joannes da Baggio het volgende toevertrouwd:

"-Vader, wat is uw Mis?

-(wenend) *Een mede-lijden van de Passie van Jezus.*

-Wat moet ik zien in uw heilige Mis?

-*Heel het Lijden op de Calvarieberg.*

-Vader, zegt u mij eens wat u allemaal lijdt tijdens de heilige Mis.

-*Alles wat Jezus in Zijn Passie geleden heeft, dat lijd ik ook, al is het ook niet op dezelfde manier, en slechts in zoverre het voor een mens mogelijk is. En dit zonder de verdienste van mijn kant en alleen maar dankzij Zijn goedheid.*

-Vader, neemt u in de viering van het goddelijk Offer ons kwaad op u?

-*Het kan niet anders, want dat hoort bij de viering van het goddelijk Offer.*

[...]

-Is er een bepaalde tijd, dat u het meest lijdt?

- *Vanaf de Consecratie tot de Communie.*
- *Waarom hebt u vanmorgen onder het Evangelie geweend, toen u de woorden uitsprak: "Wie Mijn Vlees eet en Mijn Bloed drinkt...?"*
- *Ween met mij, uit een overmaat van liefde! [...]*
- *Wat is de heilige Communie?*
- *Louter barmhartigheid. Totale vereniging. U zou Jezus moeten vragen, of Hij u dat ook wil laten voelen.*
- *Wat doet Jezus bij de heilige Communie?*
- *Hij verheugt Zich in Zijn schepsel. [...]*
- *Sterft u ook onder de heilige Mis?*
- *Ja, maar op een mystieke wijze.*
- *Sterft u van overgrote liefde, of van de overmaat van smart?*
- *Van beide, maar meer van liefde. [...]*
- *Zoudt u meer dan één Mis per dag willen vieren?*
- *Als het in mijn macht lag, zou ik het altaar nooit verlaten.*"^{xxxi}

Na de communie bleef Pater Pio lang in dankzegging. Hij had toestemming om de normale duur van een Mis, -één uur- te overschrijden. Soms duurde het twee, drie uur, maar voor de gelovigen was dit nooit te lang. Toen de Misritus vernieuwd werd, mocht Pater Pio de oude tridentijnse ritus blijven lezen. Dit gebeurde niet omdat hij de nieuwe ritus niet accepteerde, of meende dat alleen die oude vorm geldig was. Geenszins, maar hij was toen al op leeftijd, las moeilijk en kende de oude ritus praktisch uit zijn hoofd. Daarom gaf Rome hem deze toelating.

De zending van Pater Pio vond aan het altaar zijn hoogste vervulling. "In de Mis was hij slachtoffer, verbonden met Jezus in Zijn doodsstrijd, een priesterlijk slachtoffer ten bate van priesterlijke verzoening."^{xxxii} Dit zou niet alleen voor mystiek begenadigde priesters moeten gelden, maar is de opdracht voor alle christenen. "De Kerk is het Lichaam van Christus en heeft deel aan de Offerande van haar Hoofd. Met Hem wordt zijzelf geheel geofferd. Zij verenigt zich met Zijn voorbede bij de Vader voor alle mensen. In de Eucharistie wordt het Offer van Christus ook het offer van de ledematen van Zijn Lichaam. Het leven van de gelovigen, hun lofprijzing, hun lijden, hun gebed, hun werk, worden verenigd met die van Christus en met Zijn totale Offerande. Zij krijgen op deze wijze een nieuwe waarde. Het Offer van Christus, tegenwoordig gesteld op het altaar, geeft aan alle generaties van christenen de mogelijkheid zich met Zijn Offerande te verenigen."^{xxxiii}

Aan het altaar werd zichtbaar, dat Pater Pio de 'gave van tranen had'. Reeds in de vroege jaren van zijn priesterschap, vertrouwt hij aan zijn leidsman toe: "*De overvloed van vergoten tranen deed ook mijn gezondheid zoveel kwaad, dat ik gedwongen was weer naar bed te gaan.*"^{xxxiv} Het zijn tranen over zijn zonden en innerlijke duisternis, tranen voor anderen, over de oorlogen en het ongeloof. Doch ook tranen van "*intens geluk*", wanneer Jezus dichtbij is: "*Ja, ik herhaal het, alleen vreugde vervulde mijn hart en deed mij schreien, ja, voor lange tijd.*"^{xxxv}

Deze tranen hebben niets sentimenteels of kleinzieligs. Het gaat om een gave van de Geest. Ze zijn een teken, dat "de hardheid des harten"^{xxxvi} aan het wegsmelten is en een mens eindelijk echt gevoelig wordt voor de liefde. Het zijn tranen omdat het hart zachtmoedig wordt zoals het Hart van Jezus. In het Missaal, dat Pater Pio gebruikte, stond ook het gebed om deze tranen: "Breng uit onze ogen een stroom van tranen voort..."^{xxxvii}

Het behoorde tot Pater Pio's zending het Sacrament van de Eucharistie in de diepte te beleven en anderen dit te laten ervaren. Opmerkelijk is de trend, die na het Tweede Vaticaans Concilie in de lage landen inzette om de Mis uit te hollen. Het werd een andere viering, zonder binding met de Wereldkerk en zonder het Offer van Christus centraal te stellen. Maar mede langs Pater Pio heeft God de wereld laten weten dat de heilige Mis nooit vervangen kan worden door onze eigen bedenkzels. Alleen daar ontmoeten we Christus in Zijn volkomen Zelfgave en met diepe eerbied en -indien nodig- na de Biecht, mogen we pas naderen tot de heilige Communie. Christus in de Eucharistie is het hart van de Kerk, en waar dit uit het vizier verdwijnt lopen de kerken leeg.

Voor Pater Pio was duidelijk, dat Christus het priesterschap dan ook allereerst bedoeld heeft om de Sacramenten te bedienen. De heilige Mis celebreren en Biecht horen vormen het wezen van het priesterschap. Al het andere staat hiermee in verband. Aangezien de priester Christus zichtbaar representeert -en bij Pater Pio gebeurde dit ook letterlijk wel eens^{xxxviii}- heeft Christus, Die mens is geworden als man, alleen mannen gewijd tot priesters en Hij verwacht dat Zijn Kerk trouw blijft aan dit beginsel.^{xxxix}

Nooit hadden de oversten toelating gegeven de Mis van Pater Pio te filmen. Geheel onverwacht kreeg een Amerikaanse ploeg in september 1968 toch toestemming. Op de opnamen is te zien, dat Pater Pio erg ziek was^{xi}. Hij las met dispensatie van Rome de Mis zittend. Een wonderlijk schouwspel van bewegingen, stiltes, extase, gebed, lijden... Na de Mis wordt hij van het altaar geholpen door zijn medebroeders. Hij zakt in elkaar. Men brengt hem naar zijn bed en kort daarna sterft hij. De enige Mis die gefilmd is, was -o wonder- zijn laatste Mis.

i. Kenneth **Rose**, *King George V*, London 1983, blz.364: "Hoewel een vasthoudend Anglicaan, toonde de koning openlijk en moedig zijn begrip voor de gevoelens van zijn Rooms Katholieke onderdanen. Hij ontdekte, dat bij een troonsbestijging de Oorkonde van Rechten uit 1689 van de nieuwe heerser vroeg, wanneer hij het Parlement voor het eerst toesprak, te verklaren, dat 'de aanroeping of verering van de Maagd Maria, of van welke heilige ook, en het offer van de Mis, zoals deze nu in de Kerk van Rome voorkwamen, bijgelovig en afgoderij zijn'. Maar wanneer deze formulering niet gemilderd zou worden, zo verklaarde de koning, zou hij weigeren het Parlement te openen." Uiteindelijk sprak hij de veroordeling niet uit, maar beleed eenvoudig dat hij een Anglicaans gelovige was.

ii. In diezelfde jaren wordt de protestantse Adrienne von Speyr gedreven door een zoektocht naar de Biecht. In 1941 wordt ze Katholiek. Dan volgt een leven vol begenadigingen met stigmata en passielijden, met ingestorte theologische kennis. De geniale theoloog Hans Urs von Balthasar verzorgde de uitgave van haar werken en de verspreiding van haar inzichten. Zie o.a. Hans Urs **von Balthasar**, *Ontmoeting met Adrienne von Speyr*, Bonheiden 1986.

iii. Zie *De Stem*, jrg.4, nr.3, blz. 18-19: *Mary Pyle, de 'Clara' van Pater Pio*.

iv. **Derobert**, blz.723.

v. **Derobert**, blz.725. Uitspraak van 1 april 1939.

vi. Engelse vertaling *The Agony of Jesus*, Rockford, Illinois, 1974, blz.16.

vii. **Derobert**, blz.722.

viii. Zie b.v. Mc.16,17-20 en Hand.2,11.

ix. Zie 1 Kor.12-13.

x. 2 Kor.2,15.

xi. Zie **Arni**, blz.105-128 met een historie over en uitleg en getuigenissen van dit charisma.

Al in de vroege Kerk werd deze gave van de geur verbonden met de geur uit het Paradijs. Zie b.v. deze woestijn-anecdote uit de vierde eeuw: "Hij [abt Paternouthios] zei ook dat hij in het lichaam was overgebracht naar het paradijs en daar een grote menigte van heiligen gezien had. Hij vertelde dat hij van de vruchten van het paradijs gegeten had en hij toonde daarvan een bewijs. Hij had namelijk één grote exquisite vijg die verrukkelijk rook daarvan meegebracht voor zijn leerlingen om te laten zien dat de dingen die hij vertelde echt waren. [...] Hij [de vijg] was namelijk buitengewoon groot, en als iemand ziek was hoefde hij er maar aan te ruiken en direct werd hij verlost van zijn kwaal." Uit *Historia Monachorum in Aegypto*, cap.X,21-22, vertaald door P.W.**van der Horst**, *Woestijn, begeerte en geloof*, Kampen 1995, blz.79.

xii. *KKK.*, nr.799. Om de charismata te verduidelijken gebruiken we verder dit zo waardevolle door de Kerk geautoriseerde werk.

xiii. 1 Kor.2,10

xiv. In de Russische van de Oosters Orthodoxe Kerken had vooral de sympathieke heilige Serafim van Sarov (1759-1833) deze gave van hartenschouw. Zie over hem: Walter **Nigg**, *De heiligen zijn onder ons*, Helmond-Averbode, 1978, blz. 140-154 en Irina **Goraïnoff**, *Serafim van Sarov*, Bonheiden 1981².

xv. Bijvoorbeeld Nostradamus. Uit zijn warrige verzen leest men in elke tijd weer wat anders, en denkt men dat hij precies 'deze tijd' voorspeld heeft. In feite legt men dat in zijn abracadabra. Een ander idee dat leeft, is dat de toekomst al zou bestaan. Een 'profeet' wordt dan als het ware in de toekomst geplaatst en eenmaal teruggekeerd in zijn eigen tijd, vertelt hij dan hoe het in de volgende eeuw zal zijn. Maar juist bezien bestaat de toekomst nog niet. Deze ontvouwt zich in een samenspel tussen Gods voorzienigheid, de scheppingswetten en de vrije beslissingen van de mensen.

xvi. Een profetie over de laatste dagen voor de wederkomst van Christus toegeschreven aan Pater Pio doet de ronde. Maar de precieze bron is niet te achterhalen en de geautoriseerde biografieën zwijgen hierover. Zie *The Voice* 1998, vol.XXVIII.

xvii. Uitvoerig in *De Stem*, jrg.4., nr.1, blz.8-11: *Pater Pio op meerdere plaatsen tegelijk*.

xviii. *KKK.*, nr.1508.

xix. *KKK.*, uit nr.737.

xx. **Derobert**, blz.726.

xxi. **Ruffin**, blz.248.

xxii. **Ruffin**, blz.249.

xxiii. *The Voice* 1989, nr.3, blz.7: "Een bilocatie werd bevestigd door een aantal piloten

van de Engels-Amerikaanse luchtmacht, van verschillende nationaliteiten (Engels, Amerikaans, Pools, Palestijns) en van verschillende religies (Katholiek, Orthodox, Moslim, Protestant, Joods)."

xxiv. **Ruffin**, blz.253.

xxv. **Arni**, blz.103.

xxvi. **Ruffin**, blz.192.

xxvii. Het verhaal doet de ronde, dat Pater Pio de jonge Wojtyla toen begroet heeft met een knieval en de woorden: "Gegroet Paus martelaar". Een andere versie meldt, dat Pater Pio gezegd heeft dat Wojtyla later een "wit bebloed kleed" zou dragen. In de officiële stukken is hiervan niets te vinden. Men heeft er Woytila, toen al paus Joannes Paulus II ooit naar gevraagd, maar die ging op de kwestie niet in!

Zie Tad **Szulc**, *Paus Johannes Paulus II. De Biografie*, Antwerpen - Baarn 1995. Op blz.109-110 wordt bovenstaand verhaal als een "legende" afgedaan, maar op blz.183 presenteert de auteur het toch als een historisch feit?!

xxviii. **Ruffin**, blz.271.

xxix. **Ingoldsby**, blz.102.

xxx. *Brieven*, nr.44, blz.72 van 8 september 1911.

xxxi. Gehele interview in *De Stem* jrg.3, nr.4, blz.9-11 met commentaar.

xxxii. Uit een van de vier overwegingen, die Mgr.Carta heeft gehouden in 1976. Mgr.Carta had Pater Pio persoonlijk gekend. Aan de hand van vier punten heeft hij de zending van Pater Pio samengevat: de man van God, die bidt, lijdt, biechthoort en het Misoffer opdraagt. Deze zijn vertaald in *De Stem*, jrg.4, nrs.2-5.

xxxiii. *KKK.*, nr.1368.

xxxiv. *Brieven*, nr.220, blz.353 van 19-12-1914.

xxxv. *Brieven*, nr.74, blz.112 van 18-4-1912.

xxxvi. Mt. 19,8.

xxxvii. *Oratio pro petitione lacrimarum*, Or.div.21 uit *Missale Romanum Si Concilii Tridentis*.

xxxviii. "Wil je Christus zien, kijk dan naar mij aan het altaar." en degene tegen wie Pater Pio dit zei, zag tijdens de Mis in het gelaat van Pater Pio Christus met de doornenkroon.

xxxix. Zie *Katechismus van de Katholieke Kerk* nr. 1577 en *Stellingname over het mannelijk priesterschap* in *De Stem*, jrg.2, nr.5, blz.20-21 en 23. De eis om vrouwen toe te laten tot de priesterwijding komt vaak uit kringen voort, waar men het wezen van de Mis niet meer kent of aanvaardt. Maar we moeten uitgaan van het wezen, dat van Christus

komt, en niet van onze individuele beperkte aanvoelingen, ook al leven die bij 'vele' mensen.

xl. In al de video's over Pater Pio zijn gedeelten van deze opname te zien.

Verklaring van de gebruikte afkortingen

Arni	Broeder Arni Decorte , <i>Padre Pio</i> , Bierbeek 1987.
<i>Brieven</i>	Pater Pio , <i>Brieven. Briefwisseling met zijn Geestelijke Leiders 1910-1922</i> , Berlicum-Tielt 1993, vertaald door pater Dr.Chr.Niederer S.J.
Derobert	Père Jean Derobert , <i>Padre Pio, transparent de Dieu. Portrait spirituel de Padre Pio au travers de ses lettres</i> , Hovine, Marquain 1987.
<i>De Stem</i>	<i>De Stem van Pater Pio</i> , tweemaandelijks tijdschrift van de Stichting de Stem van Pater Pio, Berlicum. 1 ^{ste} nummer maart 1994.
Ingoldsby	Mary E. Ingoldsby , <i>Padre Pio. His Life and Mission</i> , Dublin 1984 ² .
<i>KKK.</i>	<i>Katechismus van de Katholieke Kerk</i> , Brussel-Utrecht 1995.
Ruffin	C.Bernard Ruffin , <i>Padre Pio: The True Story</i> , revised and expanded edition, Huntington, Indiana 1991.
<i>The Voice</i>	<i>The Voice of Padre Pio</i> , maandelijks tijdschrift, Capucin Friary, San Giovanni Rotondo. 1 ^{ste} nummer februari 1971.